

Jonas Carpignano se zajímá o lidské osudy z okrajů společnosti. Celovečerně debutoval snímkem *Mediterranea* (2015) o africkém uprchlíkovi na cestě do Itálie, v aktuálním dramatu *Ciambra* sleduje dění v romské komunitě v jihoitalské Kalábrii.

7

6/7 2017
ZDARMA

UVNITŘ ČÍSLA

Pocta Jiřímu Brdečkovi
strana 4 / page 4

Slovenské duo
Bebjak + Blaško
strana 10 / page 10

ENGLISH VERSION
INSIDE

CARPIGNANOVO REALISTICKÉ DRAMA *CIAMBRA*, OCENĚNÉ V CANNES, MŮŽETE VIDĚT NAPOSLEDY DNES OD 22.00 V PUPPU

FILM JE JAKO CHOBOTNICE

JONAS CARPIGNANO, režisér s italskými a afroamerickými kořeny, patří k nejtalentovanějším tvůrcům současnosti. Je mu třiatřicet a má vizáž uvolněného surfaře. Žije v jihoitalské Kalábrii, kde sleduje osudy lidí z okraje společnosti. Hrdinou *Ciambry* je čtrnáctiletý romský kluk Pio, který se za každou cenu snaží dospět.

Šimon Šafránek

Čím vás přitahují lidé z okraje společnosti?

Nemůžu říct, že by africký imigrant v Itálii anebo Rom z mého městečka byli zajímavější než lidé z jiných vrstev. Nedovolil bych si někoho takhle soudit, nepovažuji se za morální kompas, který je přesnější než ten váš. Ve filmech obecně moc okrajových hrdinů nenajdete. Snažím se drammatizovat příběhy těch, s nimiž sdílím vidění světa.

Před natáčením *Ciambry* jste s hlavními hrdiny nejprve udělal krátký film, podobně jste postupoval u svého dva roky starého snímku *Mediterranea*, který jsme též viděli ve Varech...

Obvykle točím s lidmi, kteří nemají žádnou zkušenost s filmem. Krafas je pro ně důležitý, protože si musejí zvyknout na kameru i štáb. A já zároveň zjistím, jak s nimi pracovat.

Jak se vám s neherci točí?

S každým je to jiné. V *Ciambře* vidíte pobíhat malého kluka s cigaretou v puse. Já ho znám od narození. Je pro něj nor-

mální, že mám v ruce kameru, je na ni zvyklý. Se staršími neherci to bývá složitější. Když s nimi probírám scénář, učím je spíš, jak udělat jednotlivé scény, než abych s nimi diskutoval o charakterech – stejně hrají sami sebe. S Piem, který má v *Ciambře* hlavní roli, jsme natáčeli už několikrát, tím pádem je náš vztah nejbližší tomu, jak to obvykle funguje mezi hercem a režisérem. Nejsem ale šéf, který by ho úkoloval, jsme spíš jako bráchové.

Čtrnáctiletý Pio působí na plátně fantasticky, měl jste ho už v *Mediterrance*. Má u filmu budoucnost?

Jsem přesvědčený, že by zvládl jakoukoli hereckou úlohu, ale pochybuju, že by ho to zajímalo. Není to typ kluka, který by se začel do scénáře, prostudoval ho, naučil se repliky a přišel druhý den do práce. Kdokoli by s ním točil, musel by se mu přizpůsobit.

Oba vaše filmy působí ohromně autenticky...

Trik je v tom, že postavy říkají jen věci, které mají jejich představitelé zažité. Neutím je dělat něco, s čím by neměli osobní zkušenost. Třeba když má při scéně u ve-

čeře Piova matka dlouhý monolog, jedno-duše to celé neříká poprvé. Tu příhodu mi sama vyprávěla a já jsem ji pak týden co týden žádal, aby mi ji zopakovala. Ona to brala jako historku, já jako hereckou zkoušku.

Mezi producenty *Ciambry* je i jméno Martina Scorseseho. Jak vám pomohl?

Jeho fond určený na podporu nových filmů do nás investoval nějaké peníze. Scorsese sám mi potom hodně pomohl se střihem. Dlouho jsme se bavili nad strukturou filmu a jeho rovnováhou.

Sbíral jste zkušenosti i jako asistent režie na *Divokých stvořeních jižních krajin*, filmu oceněném na Sundance i v Cannes. Jak vám pomohlo to?

Režisér Benh Zeitlin je můj dobrý kamarád, stejně jako producenti filmu. Když sháněli štáb, hned jsem se nabídl. Benha беру jako staršího bráchu. Posílám mu scénáře, pouštím hrubé sestřihy. Funguje okolo něj komunita přátel, kteří se vzájemně respektují, a přitom ohromně motivují. Ne-zastaví se, dokud nemají hotovo. Žasl jsem, když jsem viděl, jak skvěle jim to funguje.

Jak vnímáte společenskou situaci v Itálii v souvislosti s uprchlickou krizí?

Je to nový fenomén, který lidé v různých částech Evropy přijímají různě. Někdy převládá pozitivní přístup, jindy strach. Zejména jižní Itálie mi připadá jako laboratoř, kde v malém už dnes vidíme budoucí vývoj

celého kontinentu. Třeba na Sicílii jsou na uprchlíky dobře připraveni jaksi historicky. Najdete tam stopy nejrůznějších kultur: Španělů, Řeků, Severoafričanů a teď i lidí ze subsaharského regionu.

Jak jste se vlastně dostal k filmu?

Když v Itálii začínala televize, běžela jsem několik hodin denně a na závěr programu se promítalo hodinové pásmo reklam, které měly formu krátkých filmů. A můj děda je režisér. Vyrostl jsem na filmových placech, ale nebyl jsem ten osmiletý kluk, který všude pobíhá s kamerou. Studoval jsem filmovou vědu, až pak jsem začal točit.

Jak důležitý je pro vás zážitek z kina jako takový?

Pro mě je svatý. Interpretaci příběhu i prožitek z filmu totiž významně ovlivňuje, že jste v jednom sále s dalšími lidmi a vidíte ho od začátku do konce. Jistě, v obýváku můžete mít domácí kino, ale snímek co chvíli zastavíte, třeba jen proto, že vám zazvoní telefon. Navíc se zkrátka doma chováte jinak než mezi lidmi. Na druhou stranu, výroba filmu pro kina je drahá věc, a pokud vám Amazon nebo Netflix nabídnou dříve netušenou svobodu a peníze, rozumím tomu, že obětujete ten ojedinělý zážitek, který přináší projekce vašeho díla v kině. Já osobně to neřeším, svobodu mám, dělám malé filmy. ■

KVIFF TALKS

STŘIHAČKA OD COPPOLY

Je to jeden z největších hitů letošního festivalu a vy teď do něj budete moci proniknout ještě hlouběji. O *Oklamaném*, ale i o dalších filmech Sofie Coppoly, si jděte dnes od 13.30 do Kinosálu C popovídat s režisérčinou dvorní střihačkou Sarah Flack. Kromě Coppoly spolupracuje Flack třeba se Stevenem Soderberghem. Kromě toho je ve Varech členkou hlavní poroty. V překladu se zaručeně nic neztratí, protože se bude mluvit jen anglicky. Vstup je zdarma, není potřeba vstupenka ani akreditace. Rozhovor se Sarah Flack si přečtete na straně 3, *Oklamaného* dávají naposledy ještě před jejím KVIFF Talkem – od 10.00 v Národním domě.

Už zítra pak série KVIFF Talks pokračuje setkáním s hvězdným americkým hercem Jeremym Rennerem, který si do Varů přijíždí pro Cenu prezidenta festivalu. Debata bude probíhat po projekci jeho nového thrilleru *Wind River* (film začíná v 15.00) ve Velkém sále a bude tlumočena do češtiny. ■

NEUTEČE NÁM

ANNA KAMENÍKOVÁ

(dříve Linhartová), herečka

Letos jsem ve Varech jako batůžkářka – a miluju to. Žádné posh akce a hotely, ale fronty na projekce, protože jsme nesehnali lístky, a ubytování ve škole, kde nás ve třídě spí deset. Obecně se ve vyšší společnosti necítím dobře; moc jsem toho tady neviděla, když jsem byla VIP a místo projekcí spíš chodila na večírky. Tomu je teď konec. Plánuju zajít na nový film Michaela Hanekeho *Happy End* (6. 7., 15.30 Kino Čas a 8. 7., 22.00 Kongresový sál), protože režiséra *Bílé*

stuhy prostě zbožňuju. Ráda bych viděla i český soutěžní film *Křižáček* (6. 7., 13.00 Pupp a 8. 7., 11.30 Kino Drahomíra), trailer mě totiž nadchl. A také se chystám na *Axolotl Overkill* (8. 7., 22.30 Kino Drahomíra), protože si mi líbí ten název. No a nesmím zapomenout na *Western* (6. 7., 13.00 Národní dům), který má super ohlasy z Cannes – zároveň jsem ale opatrná, protože to měl i *Toni Erdmann* – a ten se mi nelíbil. Tak snad ještě budou lístky! ■

Foto: Jan Hanoušek

HLAVNÍ SOUTĚŽ

RACHEL ISRAEL VYPRÁVÍ O LIDECH S PORUCHOU AUTISTICKÉHO SPEKTRA A JEJICH TRABLECH S LÁSKOU

JINÁ ROMANTICKÁ KOMEDIE

Trochu divná romance s trochu divnými hrdiny. Celovečerní debut americké režisérky RACHEL ISRAEL *Drobné si nechte* nedávno třemi oceněními zabodoval na prestižním newyorském festivalu Tribeca a teď zkouší něco podobného i tady ve Varech.

FAKT NAVÍC

Postava Davida to zkouší na každou „normální“ ženu. David je inspirovaný životem svého představitele Brandona Polanského. A Polansky prý kdysi podobně nešikovně a neúspěšně zkoušel zvát na rande i režisérku Rachel Israel.

S Brandonem Polanským si ve filmu zahrála Samantha Elisofon, na Tribeca byla za svůj výkon nominována na nejlepší herečku.

Zbyněk Vlasák

Ve filmu *Drobné si nechte* sledujeme Davida, syna z bohaté rodiny, který natáčí experimentální filmy a lítá z průšvihů do průšvihů. Jeden z nich ho zavede až k soudu, který mu nařídí navštěvovat terapeutickou skupinu. Právě na ní potkává upovídanou Sarah. A my sledujeme jejich vztah od složitých začátků přes prvotní zamilovanost i první krizi...

Co je na filmu *Drobné si nechte* jiné? Co je to, co v jiných romantických komediích nenajdete? Předně – oba hlavní hrdinové trpí poruchou autistického spektra a jejich hledání lásky je do značné míry spojeno i s hledáním vztahu k sobě samému a své „nenormálnosti“.

„K tématu jsem dospěla přes představitele hlavní role, Brandona Polanského,“ prohlásila Rachel Israel pro server *Women and Hollywood*. „Známe se dobrých patnáct let. I on má poruchu autistického spektra a náš film je inspirován jeho vlastními potížemi najít a udržet si lásku. Ostatní charaktery jsem pak našla v autistické komunitě na Manhattanu, kde Brandon potkal svou první přítelkyni. Jsou to všechno skvělí lidé. A já se stala úplně posedlou tím, dostat je na plátno, protože takové postavy jsem nikdy v žádném filmu neviděla.“

DROBNÉ SI NECHTE

6. 7. 17.00 Velký sál
 7. 7. 10.00 Pupp
 8. 7. 14.00 Kino Drahomíra

Problém je, že aby se David do Sarah opravdu zamiloval, musí začít mít rád i svůj handicap, musí přijmout sám sebe a vzdát se touhy zapadnout mezi ty takzvané „normální“.

Happy end před očima davu?

A co bylo podle režisérky na procesu výroby filmu *Drobné si nechte* to nejhorší?

„Jednoznačně čekání, až se nám povede nashromáždit peníze. Lidi, které jsem chtěla natáčet, jsem měla vybrané ještě před vznikem scénáře, takže jsem se jenom bála, abych o ně nepřišla. Největší úleva se dostavila v momentě, kdy jsme si řekli, že do toho půjdeme, i když se nám ty poslední finance nepodaří sehnat. Stanovili jsme si datum startu natáčení a všechno k němu začali směřovat. A i peněz jsme nakonec měli dostatek.“

Jedním z žánrových pravidel romantických komedií je happy end ve formě vyznání lásky, ideálně někde na veřejnosti, před cizími lidmi, aby se mu dodala příslušná závažnost. Zda bude mít podobný konec i tak trochu jiná romance *Drobné si nechte*, se můžete přesvědčit v rámci hlavní soutěže karlovarského festivalu již dnes odpoledne ve Velkém sále.

CESTA DO RALANGU NÁS ZAVEDE NA SEVER INDIE

KDYŽ ZAPADNE SLUNCE

Noci jsou chladné nejen v českých komediích, ale i v himálajských městečkách. Do jednoho takového se můžete vydat v indickém filmu *Cesta do Ralangu*, který svou soutěžní karlovarskou pouť započne už dnes večer.

Zbyněk Vlasák

Sikkim je co do počtu obyvatel nejmenší svazový stát Indie. Nachází se na severu země, v Himálaji, a sousedí mimo jiné s Tibetem. Právě tady se narodil indický režisér Karma Takapa, ale brzy odešel studovat film a žurnalistiku do Puné, respektive do Dillí. Až po čase zase zatoužil po návratu.

„Velkou část života jsem strávil mimo svůj rodný kraj,“ říká Takapa, „a vždycky jsem cítil potřebu se do něj jednou vrátit a nějak zpracovat všechny ty vzpomínky, které mám na své dětství. Vytvořit obrazy, v nichž zachytím své představy o tom místě, o lidech, kteří tam žijí, i o tamní přírodě.“

V Takapově filmu *Cesta do Ralangu* sledujeme učitele, který přijíždí do malého městečka řešit soukromé potíže – jeho milenka otěhotněla a on by ji rád donutil, aby šla na potrat. Setkává se tu náhodně se dvěma středoškoláky, kteří tráví většinu času neproduktivním poflakováním se, a taky se záhumčivým majitelem biliárového klubu, jemuž v podniku protékají trubky a který shání instalatéra. Všechno jsou to vlastně neúplně neobvyklé starosti, ale města se brzy zmocní mlha a tma a začnou se v něm dít temnější a temnější věci.

„Film jsme natáčeli v Rabongu, blízko mého rodiště, kde je po většinu roku opravdu mlha. To od nepaměti burcovalo mou představivost. V Rabongu na-

jdete spoustu rozporů. Když náhodou vysvitne slunce, je to to nejkrásnější místo na světě, ale když sluníčko zalezne, vládne tam chlad a tajemno. Na tomhle kontrastu jsem postavil celý film,“ říká Takapa.

Padlo hodně klappek

Jeho místy až snový snímek je zajímavý jednak tím, že nahlíží do sociálního mikrokosmu místa, které je i mentalitou hodně vzdálené našim končinám. A pozoruhodný je také po formální stránce.

Takapa si je evidentně jistý tím, co dělá; nebojí se rozostřených pasáží, změn perspektiv, neobvyklých záběrů a vždycky se to vše nakonec ukáže funkční. Přitom třeba s herci, lépe řečeno s neherci, to neměl úplně jednoduché.

„Padlo hodně klappek,“ říká. „Točili jsme i každou zkoušku, takže mám doma nekonečně mnoho natočeného materiálu.

Snažil jsem se především, aby všichni před kamerou co nejméně hráli, aby ke svým postavám měli co nejbližší,“ uzavírá Takapa.

Indický režisér Karma Takapa se filmem vrací do kraje svého dětství.

CESTA DO RALANGU

6. 7. 20.00 Velký sál
 7. 7. 13.00 Pupp
 8. 7. 17.00 Kino Drahomíra

FAKT NAVÍC

Nazývat film *Cesta do Ralangu* režisérovým debutem může být ošidné. Na jednom celovečerníku se totiž už podílel, a sice na festivalově úspěšném povídkovém snímku *Zdání mé myslí*. Tam však byl jen jedním z trojice režisérů.

TABULKA KRITIKŮ

Milí čtenáři, s pomocí renomovaných filmových kritiků z celého světa jsme pro vás sestavili tabulku, která hodnotí letošní soutěžní snímky. Nejvíce bodů je 5, nejméně 1. A hodnotí se jen ty filmy, které jste již měli možnost zhlédnout. Kdo se stane vítězem hlavní soutěže v očích novinářů?	Anytie	Breaking News	Cesta do Ralangu	Cukrář	Čára	Drobné si nechte	Chibula	Chlapi nepláčou	Ještě víc	Korporace	Křížátek	Pláči zpívají v Kigali
Alex Billington, FirstShowing.net, USA	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Ben Croll, The Wrap, Francie	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Hala El Mawy, Le Progres Egyptien, Egypt	5	-	-	3	3	-	3,5	-	4	3	-	3,5
Joseph Fahim, Verité, Egypt	2	4	-	4	-	3,5	4	3,5	2,5	3,5	3	3,5
Boyd van Hoeij, Hollywood Reporter, Lucembursko	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Barbara Hollender, Rzeczpospolita, Polsko	5	-	2	3,5	2,5	2,5	3,5	4	4	4	-	5
Peter Paul Huth, ZDF, Německo	5	4	-	4	4	-	1	5	3	3,5	2	2
Dubravka Lakić, Politika, Srbsko	5	-	2	3	2,5	2	2,5	3,5	2,5	3,5	-	2,5
Věra Míšková, Právo, ČR	5	-	-	3,5	2,5	-	3	3,5	3	4,5	-	-
Stas Tyrkin, Komsomolskaja pravda, Rusko	5	-	2	5	-	-	3	3	4	3	3	-
Zbyněk Vlasák, Festivalový deník, ČR	5	2	2	4	3	2,5	3	3,5	3,5	3	2,5	3

DIVÁCKÁ CENA AUDIENCE AWARD **PRÁVO**

Známkování: 1 výborný, 2 dobrý, 3 prům

OSOBNOST DNE

SARAH FLACK DODALA HISTORICKÉMU DRAMATU *OKLAMANÝ* VÝSLEDNOU FORMU, JEŠTĚ NEŽ SOFIA COPPOLA STIHLA COKOLI ŘÍCT

TENHLE FILM SE NEOMRZÍ

Americká střihačka **SARAH FLACK**, která letos zasedá v hlavní porotě karlovarského festivalu, je dvorní spolupracovnicí režisérky Sofie Coppoly už od filmu *Ztraceno v překladu*, k němuž se Sarah Flack dostala díky vynikající pověsti, vybudované na filmech Stevena Soderbergha.

Will Tizard

Atmosféra a tempo *Oklamaného* jsou hypnotické, ale i tak: Neomrzí se každému střihači dívat se na materiál, byť skvělý, popadesáté?

Každý film Sofie Coppoly je vynikající. Ale tenhle byl zvlášť magický; záběry ani už sestřihávaný materiál se neomrzí. Ani náhodou.

Vždyť střihačům obvykle po týdnech nad materiálem ve střížně hrozí pocit vyhoření...

Občas se cítím vyhořelá, ale u tohoto filmu ne. Ani dnes, přestože jsem ho nedávno viděla dvakrát v Cannes a dvakrát v New Yorku, se mi neokoukal. Protože mě baví slyšet a vnímat, jak reaguje obecenstvo.

Na karlovarské projekci ve Velkém sále reagovali diváci na sexuální tenzi mezi zajatým vojáčkem a žákyněmi dívčí školy smíchem. Bylo to tak zamýšleno?

Ano, opravdu to měla být temná komedie. Neměli jsme mnoho zkušebních projekcí, protože jsme spěchali, abychom film stihli včas dodat na festival do Cannes. Takže když se v Cannes ozval smích, měla jsem velkou ra-

dost a myslím, že Sofia také. Při práci nás tyhle komické elementy obecně hodně bavily.

Natáčení pěkně odsýpalo, točilo se jen čtyři nebo pět neděl.

Nejenže nám žádný materiál nepřebýval, ale ten, co jsme měli, jsme vyždírali na maximum. Často jsme zužitkovali i momenty před klapkou nebo poté, co Sofia zavolala „Stop!“. Používali jsme je zejména pro montáže, exteriéry a zobrazení plynutí času. Na place tentokrát nebyl na takové záběry čas.

Nezapomenutelný je v *Oklamaném* záběr na miskou hub v klíčovém dramatickém momentu. Řada filmařů by ho možná nepovažovala za nutný, ale funguje dokonale.

To byl záběr z jiné části dotyčné scény, který byl málem vyhozen, a já ho vrátila do hry, a ještě jsem ho prodloužila ve střihačském programu. Tu scénu bylo zkrátka třeba nějak rozčlenit. Udělala jsem to v hrubém střihu a Sofii se to asi líbilo. Takže tam zůstal. Vlastně jsme o tom spolu ani nemluvíly.

Pracujete tedy dost samostatně, na rozdíl od rady střihačů, kteří tráví celou postprodukcí vedle režiséra...

Sarah Flack, střihačka *Obłudária Trudie Styler* nebo *Života podle Dana Petera Hedgese*, uvede dnes v 10.00 v Národním domě třetí a poslední projekci historického dramatu Sofie Coppoly *Oklamaný*, které jde 13. července do běžné kinodistribuce.

Máme se Sofií tak podobný vkus a vidíme věci natolik podobně, že když něco udělám, ani to nerozebíráme, protože je s tím taky spokojená. Fungujeme tímto způsobem u každého filmu. Moje práce je udělat to, co podle mě v tom filmu funguje; Sofie zase má tu sebejistotu to tam nechat – tedy když to skutečně plní svou funkci. Myslím, že mi důvěřuje, protože ví, že respektuju její vizi a její zájem.

Co nejdůležitějšího jste se naučila od Stevena Soderbergha, s nímž jste dělala na *Schizopolis*, *Angličanovi* a dalších snímcích?

Vždycky říkal: „Jako režisér vím, co chci. Ale chci vědět i to, co chceš ty.“ Pracovat se Stevenem bylo jako studovat na filmové škole. Přestože on do filmové školy nechodil. Nejvíce jsem se od něj naučila u filmu *Angličan*. Při procesu střihu jsme zcela změnili strukturu. Od té doby vím, že záběr není nutné použít tak, jak byl zamýšlen. S materiálem si ve střížně můžete dělat, co chcete. A touhle moudrostí se stále řídím. ■

BOD VARU

JAK ZAKLONIT HLAVU PŘED THERMALEM

Nikdy jsem se neřadil k těm, jimž po prvních dvou červencových víkendech na klobouku nebo tašce přibyla nová placka s ležatou osmičkou, prasátkem či jiným festivalovým logem. Loni jsem s respektem zaklonil hlavu před patnácti patry Thermalu vůbec poprvé! Doteď mi v pokoji leží loňské poslední vydání *Festivalového deníku*. Dvanáct českých stran je kompletních – kromě té závěrečné, již úplně na spodku chybí posledních pár centimetrů. Tíráž jsem si před rokem vystříhl s přáním – anebo lépe řečeno s cílem –, aby v ní o rok později stálo i moje jméno.

Zkusil jsem proto zavolat souedce, filmové profesionálce Kateřinu Ujezdské, manželce režiséra Marka Najbrta:

„Ahoj Katko, prosím tě, neměla bys náhodou kontakt na *Festivalový deník*?“

„Vydřž, seženu.“

Do dvou minut mi pípla zpráva s vizitkou.

Další zpráva pípla za několik dní, tentokrát už přímo z *Festivalového deníku*. „Ty texty, co jste poslal, nejsou špatné.“

Se vzrušením z nové výzvy jsem opět zaklonil hlavu před patnácti patry Thermalu. V tomto případě se zápisníkem, propiskami a notebookem – nutnou výbavou novináře. Tykání všem kolegům mi ze začátku nešlo přes pusy; na poukázky na oběd, litry kávy zdarma a další výhody už jsem si zvykl rychleji. Prostřednictvím článků jsem zatím více než filmy samotné

Foto: Jan Handrlich

zkoumal mladého festivalového diváka – mně věkem a smýšlením nejbližšího zástupce publika. Věděli jste, že v lázeňském městě se dá i s náklady za filmy, ubytování a stravu vyjít se čtyřmi stovkami na den? Já ne. Teď už to vím.

Pamatuju si, jak jsme si v první ku na vysoké, což je dva roky stará záležitost, hráli na redakci. Dobře, byl to čtrnáctideník, ale sloveso *hrát* si je bohužel na místě – s tryskem denního chodu redakce to nemělo nic společného. Od té doby jsem přispíval do různých periodik, tuhle první deníkovou zkušenost bych přesto přirovnal k medikovi, jenž snad má obstojné teoretické znalosti, ale když na sále prvně do-

stane do ruky skalpel, neví, která část nástroje je tupá a která ostrá. Za rok touhle dobou už bude 53. ročník festivalu v plném proudu. Jsem zvědav, zda a jakým způsobem znovu zakloním hlavu před patnácti patry Thermalu.

Jakub Švejkský,
autor je student žurnalistiky

INSTAGRAMIÁDA #EXTRAVAGAVARY

BLEJSKNI SE!

#zijkontrastem 1. místo @horkavlna

3. místo @revo2sian

2. místo @gejdiv

Děkujeme za vaše příspěvky, vítěze čekáme v redakci s lístky! A dneska se bude hrát o vstup na režisérský debut Trudie Styler *Freak Show* (7. 7., 16.00 Karlovarské městské divadlo).

Alex Lawther představuje Billyho Blooma, který se rozhodne svou jedinečnost, kvůli níž je mezi vrstevníky terčem šikany, namísto skrývání naopak podtrhnout. Jak? Třípytkami, převleky typu Lady Gaga a hlavně odhodláním!

Budte dnes VY Billym Bloomem a nebojte se ukázat své extravaganti a opulentní já: třípytky, peří, perly, dýmanty – překvapte sami sebe! Pak svými výstřednostmi plňte Instagram až do 17.00, kdy tři nejlepší kousky opět vybere festivalový fotograf Tomáš Tesař. Hlavně je nezapomeňte označit hashtagem #extravagavary. Vybrané fotky budou vytištěny následujícího dne na těchto listech, takže se svou extravaganzou můžete chlubit před 10 000 dalšími festivalovými návštěvníky!

Ukažte se, vy divy a diváci!

Augustine
RESTAURANT

AUGUSTINE THURSDAYS

Přijďte a zažijte něco mimořádného! Každý čtvrtek Vás na terase v Augustine Restaurant čekají speciality z grilu od šéfkuchaře Marka Fichtnera a skvělý hudební program!

All

POCTA JIŘÍMU BRDEČKOVÍ

NEJEN LIMONÁDNÍK MAPUJE LETOS VE VARECH STO LET OD NAROZENÍ JIŘÍHO BRDEČKY

MIMO SVĚTLA REFLEKTORŮ

Renesanční člověk Jiří Brdečka byl nejen autorem *Limonádového Joea* a scenáristou *Císařova pekaře – Pekařova císaře*, Adély, co ještě nevečeřela, a dalších; v české kultuře zanechal originální stopu i jako klasik animovaného filmu. Je proto dobře, že se jeho odkazu s důrazem na animovanou tvorbu soustředěně věnuje jeho dcera **TEREZA BRDEČKOVÁ**, spisovatelka, filmová publicistka, kurátorka karlovarské retrospektivy Pocta Jiřímu Brdečkovi a iniciátorka dalších projektů. Režisér Miroslav Janek o Brdečkově práci chystá dokumentární film, připravuje se velká výstava na hornopočernickém Chvalském zámku a vy můžete na festivalu [zítra naposledy!] vidět *Limonádového Joea* a devět krátkých filmů.

Veronika Bednářová

Říkáte, že animované filmy byly pro vašeho otce, Jiřího Brdečku, útekem z reality, vnitřní emigrací. S čím musel v životě zápasit?

Nejtěžší pro něj bylo snášet nadvládu stupidity a bezohlednosti, které za komunistů nešlo uniknout. Lidé si neuvědomují, o kolik je život – i při všech problémech – dneska svobodnější. Když se rozhodnete a uděláte ty správné kroky, váš život vám opravdu patří. Ale tehdy to nešlo, pokud se člověk s komunisty nechtěl vézt. A to otec nechtěl a nemohl.

Která z jeho děl máte úplně nejraději a proč?

Mám opravdu úzký vztah právě k jeho animaci. Jeho dílo nemá ve světovém měřítku obdoby, jelikož animátoři jsou většinou sami výtvarníci. Otec byl skvělý kreslíř, ale v animovaných filmech mu šlo právě o oživení svě-

ta malířů, které měl rád – a o příběh. Stál u počátků české animace, kdy si stejně jako Jiří Trnka uvědomil, že je tu nová možnost zviditelňovat vnitřní svět umělce. Dnes v digitální éře je to normální; tehdy to byl převratný objev. Těch 340 minut na třech DVD, které jsme s Anifilmem před dvěma lety vydali, jsem kvůli kontrole titulků viděla asi dvacetkrát a samotnou mě překvapilo, že jsem se ani na chvíli nenučila. Každý snímek je jiný, protože otec spolupracoval s různými malíři. Ty filmy jsou veselé, poetické, strašidelné, tajemné – a vždycky zábavné.

Ve vaší monografii *Jiří Brdečka*, kterou jste napsala spolu s Janem Šulcem, je část věnována Brdečkově zálibě v Divokém západě. Můžete popsat celý vývoj *Limonádového Joea*, jehož příběh původně vznikl za proktorátu pro časopis *Ahoj*?

Za války chtěli v *Ahoji* vydávat kovbojku na pokračování a vědě-

li, že je táta znalec. Zadáním ale byla parodie. Tak *Joe* také pokračoval za komunistů: cenzuře se prezentoval jako parodie na americký způsob života, ale diváci i autoři věděli, že je v tom obdiv a fascinace světem dobrodružství a volnosti. Koncem války přišla první divadelní inscenace v divadle Větrník, v režii Josefa Šmídy, kde hrál *Joea* Zdeněk Řehoř. Po válce vyšel román. Tuším v roce 1955 *Joea* inscenovalo také Divadlo satiry, už tehdy v režii Oldřicha Lipského. Ten pak sedm let usiloval o to, aby mohl vzniknout film. Otec s Oldřichem Lipským pracoval velmi rád, měl co mluvit i do režie a chodil na natáčení. To se scenáristům obvykle nestává.

S dokumentaristou Miroslavem Jankem, režisérem snímků jako *Nespatřené*, *Čači* nebo *Normální autistický film*, teď připravujete velký film o vašem otci. Hotový bude v listopadu...

„Táta vždycky říkal, že dělat animované filmy je jako řečnit z tribuny postavené v kabině výtahu,“ vzpomíná spisovatelka Tereza Brdečková.

Film jsme dotočili a na koncepci se zeptejte spíš Míry Janka, který má mou bezmeznou důvěru. Nejdřív trochu váhal, ale když si prošel všechny tátovy knihy, filmy a fotky, texty k písničkám a dopisy, pochopil jeho odkaz stejně jako já bez vysvětlování. Otec byl povolaným studiovým scenárista, což je obor, kde člověk musí mít disciplínu a nápady. Ale jako umělci mu šlo o odhalování tajemného vnitřního světa, legračního, poetického, který přecházel dál. Já se vlastně pokouším o totéž. A je zajímavé, že moje dcera, zpěvačka Viktorie Dugranpere, to má stejně.

Od listopadu 2017 bude na Chvalském zámku v Horních Počernicích výstava celoživotního díla vašeho otce. Kdo ji koncipuje a jak?

Kurátorem je Adam Hoffmeister, který otce dobře znal a už jed-

nou v malém vystavoval v malostranské Galerii Millennium. Bude to velká interaktivní výstava, kde jednotlivé místnosti obsahují různé obory tátovy tvorby. Pracujeme s výtvarníkem, animátorem a režisérem Matyášem Trnkou, autorem *Zahrady 2*, takže to bude nejen krásné, ale taky vtipné.

S animovanou tvorbou Jiřího Brdečky cestujete i po Českých centrech. Kde ve světě se jeho tvorba představí?

Součástí projektu je navrátit Brdečkovu animaci do světa, kam patří. Teď jí velkou pozornost věnuje francouzský filmový časopis *Positif*, protože ve své době byl Brdečka hodnocen jako opravdu čelná světová postava, jeden z prvních, kdo se vymanol z principů disneyovské animace. Byli jsme v Českých centrech ve Španělsku, jedeme do Polska, Itálie, USA a možná do Asie. Dnešní

mladí animátoři jsou otcovou tvorbou fascinováni, nikdy nic podobného neviděli. Filmové studio Bratři v triku bylo světový fenomén a otec dobře věděl, že jinde na světě by tak náročné filmy dělat nemohl. On vždycky říkal, že točit animované filmy je jako řečnit z tribuny postavené v kabině výtahu. To se nezměnilo. Jenže součástí jeho stylu je, že jeho tvorba sice nestojí ve světle reflektorů, zato je trvalá: třeba secesní romance *Vzducholoď a láska* vydržela od roku 1948 až dodnes svěží a rozkošná. ■

**LIMONÁDOVÝ JOE
ANEK KOŇSKÁ OPERA**
7. 7. 18.30 Městské divadlo

**9 BRDEČKOVÝCH
KRÁTKÝCH FILMŮ**
7. 7. 12.30 Malý sál

**RENTAL
DSLR
kamery
objektivy
světla
grip**

Biofilms rental offers wide range of photographic, DSLR & semi-professional film equipment, lighting and sound recording for rent. Biofilms rental is located in Prague 7, Letná. Service is available 24/7.

ALEXA MINI
6K+
480fps
51200 ISO

Biofilms rental s.r.o. pronajímá fotografickou a kamerovou techniku včetně objektivů, příslušenství, filmového osvětlení a gripu pro profesionální kameramany, fotografy a DSLR filmaře. Biofilms půjčovna má příznivé ceny a nabízí jedinečné zkušenosti s dostupnou nejnovější technikou, která je na 52. ročníku KVIFF zastoupená kamerami RED Digital Cinema (Epic Dragon, RAVEN), Canon Cinema EOS, Sony (FS7II, FS5, A7sII, A7rII), Panasonic GH5 a Blackmagic 4.5K URSA Mini. Pro více informací navštivte web www.biofilms.cz.

BIOFILMS
Cameras, Lenses, Lighting & Grip Rental

Limonádový Joe aneb Koňská opera

Jsouc na řece mlynář jeden

Do lesíčka na čekanou

SEKCE NA VÝCHOD OD ZÁPADU VRCHOLÍ RUSKOU ROAD MOVIE

HAMBURGERY A KATARZE

Soutěžní sekce **Na východ od Západu** se přehoupala do své druhé poloviny. Dnes, zítra a pozítří ještě můžete zajít na debuty nebo druhé filmy režisérů ze zemí na východ od nás a najít mezi nimi svého favorita.

Alexej Serebrjakov jako übergrázl z *Víti Česneka*
Jan Němec

A dost možná se jím stane road movie ze současného Ruska se zapeklým názvem *Jak Víta Česnek vezl Ljochu Vrtáka do důchoďáku*. Ale zatímco titul je trochu do zatáčky, samotný příběh je přímočarý. Šlo by to říct asi tak, že Víta je místní grázl a nejhorší, co se v životě grázla může přihodit, je to, když se v něm objeví ještě větší grázl. A věci příliš nepomůže, když je tenhle übergrázl váš otec. Dobré je na něm snad

jedině to, že má byt, který by se dal zdědit. Což vyžaduje jediné: uklidit übergrázla ve stavu ležák do domova důchodců. Právě v tu chvíli startuje road movie, která je tak trochu poznávacím zájezdem po současném Rusku.

Debutujícímu režisérovi Alexandru Chantovi se navíc do role Vítova otce povedlo angažovat Alexeje Serebrjakova, kterého si možná pamatujete z *Leviatanu* Andreje Zvjaginceva. Když k tomu přidáme ještě Andreje Smirnova, který se pro změnu ob-

jevil ve Zvjagincevově *Jeleně*, závěr je jasný: málokterý debut nabízí takovou hereckou jízdu, i když jen ve staré dodávce.

„Vždycky se snažíme, aby přehlídka Na východ od Západu byla žánrově pestrá a každý si v ní mohl najít něco,“ říká dramaturgyně sekce Lenka Tyrpáková. „A *Víta Česnek* je letos náš divácký film.“

Úplně jinou atmosféru má estonská tragikomedie *Konec řetězce*. Fastfood uprostřed ničeho poskytuje kulisy pro skládku příběhů, jejichž protagonisty jsou mladí Estonci. Manažerka prodejny, rozuměj prodáváčka, převzdělaný uchazeč o práci, pár hostů, kteří se zjevují jakoby odnikud a často mizí tamtéž, a na samém sklonku dne jeden nečekaný návštěvník, který jako by si místo hamburgeru objednal katarzi. Debutující režisér Priit Pääsuke nenuceně vypráví příběh jednoho dalšího dne nanič, který je zároveň sondou do života estonské generace Y.

A že se letos v Estonku urodilo, nabízí sekce Na východ od Západu ještě snímek *Muž, který vypadá jako já* režisérské dvojice Katrin a Andrese Maimikových. Jejich společný debut *Třešňový tabák* si možná pamatujete ze 49. ročníku MMF KV. „Snažíme se mluvit o tom, co trápí současné lidi, o samotě, odcizení a hledání lásky,“ říká režisérské duo. „Nejde přitom o žádnou metafyziku, náš nový film je v podstatě komediální drama.“

Road movie, tragikomedie, komediální drama. Vypadá to, že jediným dramatem takřkajíc na krev zůstává v sekci Na východ od Západu turecký film *Modré ticho*. Jde o ticho, které obklopuje vojáka, jenž si z minulosti odnesl trauma. A to trauma postupně vyplouvá na povrch jako nafouknuté tělo, jak to tak traumata ve filmech dělávají. ■

KONEC ŘETĚZCE
6. 7. 13.30 Lázně III

MODRÉ TICHŮ
6. 7. 17.30 Lázně III

MUŽ, KTERÝ VYPADÁ JAKO JÁ
6. 7. 18.30 Městské divadlo
7. 7. 16.30 Lázně III

JAK VÍTA ČESNEK VEZL LJochu VRTÁKA DO DŮCHOĎÁKU
6. 7. 16.00 Pupp
7. 7. 13.30 Lázně III

KVIFF TALKS

DENIS CÔTÉ VZKÁZAL FESTIVALOVÝM DIVÁKŮM:

JSEM TVRDOHLAVÝ CINEFIL

Hostem včerejšího setkání s diváky ze série KVIFF Talks byl Kanadán **DENIS CÔTÉ**, někdejší filmový kritik, celoživotní cinefil, artový režisér a také mentor letošní karlovarské sekce První podání.

Jan Němec

„Je to skoro, jako bych měl dvě osobnosti,“ řekl Côté, když mluvil o portfoliu svých filmů. „Jedna točí ty experimentální věci s téměř nulovým rozpočtem, ale občas se taky dostanu ke konvenčnějšímu snímku, který má nějaký rozpočet, scénář a tak dále. Ale zatímco o těch experimentálních filmech bych mohl mluvit hodiny, ty konvenčnější lze odbýt několika větami.“

Jeho záda potetovaná plakátem k Ejzenštejnovu filmu *Deset dní, které otřásl světem*, dávají nový význam slovu cinefil. „Mnoho režisérů se vlastně na filmy příliš nedívá. Nebo jenom na ty svoje. Já film miluju, na každém festivalu se toho doteď snažím vidět co nejvíc. A jako režiséra mě baví zkoušet, jak všelijak lze pracovat s jazykem filmu.“

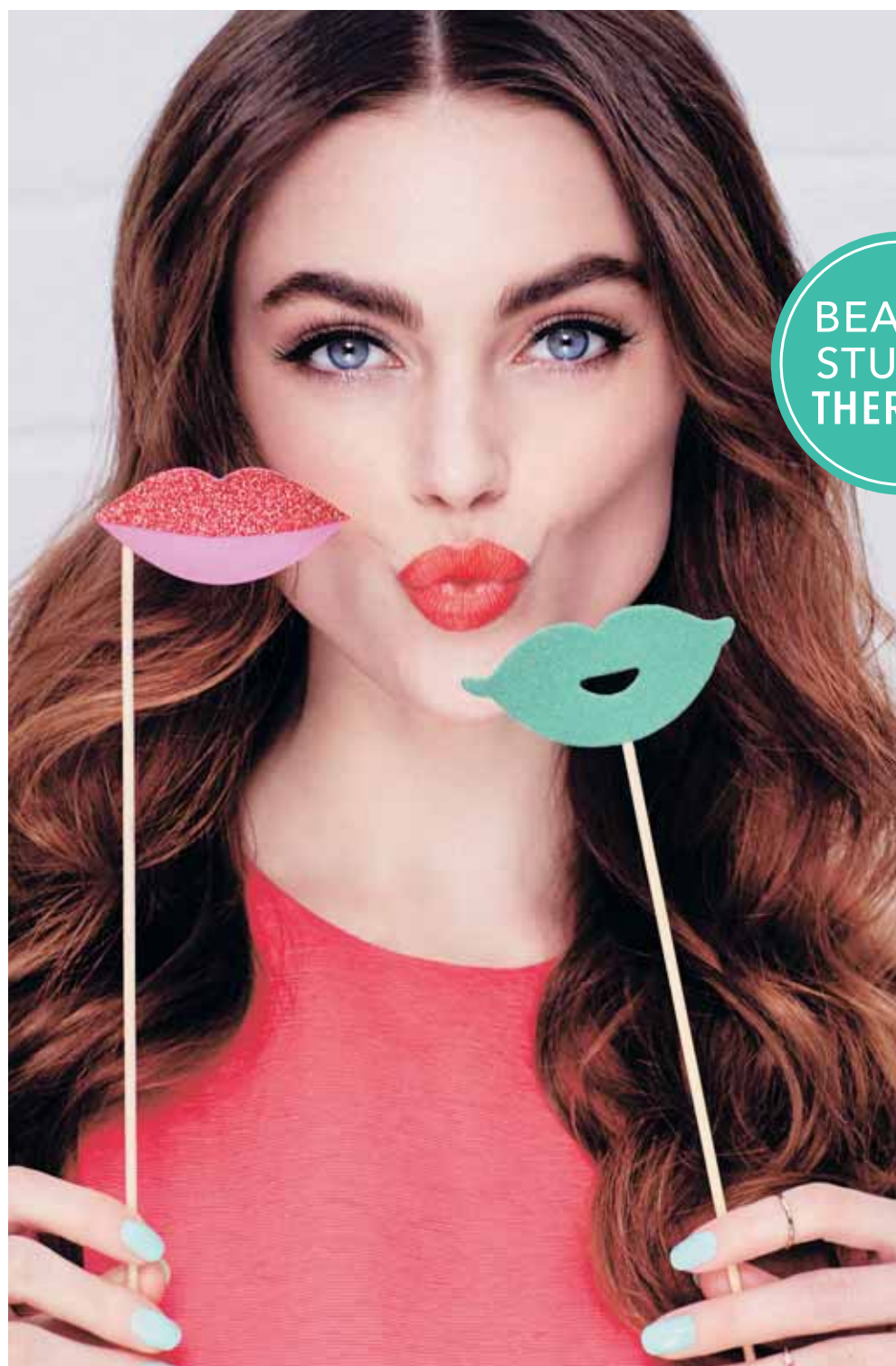
Côté natočil například napůl dokument a napůl hraný film *Carcasses* (2009), který se celý odehrává na vrakovišti aut a v němž místo herců pracoval s dětmi s Downovým syndromem. „Ony samozřejmě nemohou hrát, nejsou s to reprodukovat dialog, je těžké jim vysvětlit, že se nesmějí dívat do

kamery. Ale zároveň vzniká něco nového, nepředvídatelného, otevřeného.“

V žánrově ještě hůře zařaditelném snímku *Bestiář* (2012) zase Côté natáčel zvířata v zoo. „Byl jsem otrávený tím, jak se zvířata pracuje Hollywood, jak je antropomorfizuje a z každého dělá osobnost. Já natočil sedmdesát minut toho, jak se nemá zvířata dívat do kamery. Ve střížně jsme si pak říkali: Je to dokument? Patří to do galerie? Co s tím? Nakonec jsme to nechali na divácích na festivalech Sundance a Berlinale a byli jsme překvapení, co všechno v tom viděli.“

Côtého připravovaný dokument, který bude mít premiéru v Locarnu, pojednává o šesti kulturistech. „Ale neříkám, co jedí nebo co si píchají, protože mám pocit, že to tak nějak víme. Nezajímá mě dokument ve stylu Wikipedie, který o svém tématu informuje. Já rád věci ukazuji a nechávám diváky, ať se dívají.“

Na filmy Denise Côtého se můžete podívat třeba i tak, že mu napíšete na Facebook a on vám pošle odkazy. „Jen do toho, takhle já to dělám.“ ■

Oficiální MAKE-UP ARTISTA

52ND KARLOVY VARY INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

Douglas
YOUR PARTNER IN BEAUTY

ČESKÁ FILMAŘKA MARIE DVOŘÁKOVÁ PRORÁŽÍ V NEW YORKU. I DÍKY PENĚŽŮM, CO JÍ DAL REŽISÉR SPIKE LEE

ZE ŽIVOTA PLÍSNĚ

Víno, ženy, zpěv – a jedna velmi rozpínavá houba. To je podstatou nového snímku **MARIE DVOŘÁKOVÉ** (38), absolventky žurnalistiky na UK i režie na FAMU a Tisch School of the Arts na newyorské NYU. Režisérka léta vedla kreativce v reklamním studiu, působí jako programová ředitelka Českého centra v New Yorku, a zatímco chystá celovečerní film, její krátké snímky sbírají ceny po festivalech. Ten nejnovější, patnáctiminutové dobrodružství s lahví vína, encyklopediemi mykologů a doslova všeobjímající plísní, si vychutnáte **dnes v 19.30 v Divadle Husovka**.

Kateřina Kadlecová

Jak jste dokázali tak věrně a krásně zpodobnit plísně nové bujení?

Jsou nádherné, že ano? Mají úchvatné barvy a tvary, ale lidskému oku zůstávají ve většině případů skryté, protože přezívají v hlíně. Fascinující plísní novou měsíční krajinu nám vypěstovali vědci z Mikrobiologického ústavu Akademie věd, kteří nám průběžně dodávali Petriho misky naočkované různými kulturami. Plísně mění barvy podle toho, na jakém agaru rostou – mohla jsem si vybrat. Pak jsem se dosti obskurním způsobem seznámila s fotografem Petrem Janem Juračkou. Potkala jsem ho na společných záchodcích v pražském obchodě Foto Škoda. Poznala jsem ho, zastavila a zeptala se, jestli by neměl čas nafotit pro náš film časosběry plísní. Ukázala jsem mu v rychlosti na iPadu, co děláme, a bylo to – o čtrnáct dní později už doma ve sklepe fotil to, co biologové vypěstovali.

V tomto pokoji se ale setkáme i s dalšími trikovými záběry...

... a většinu z nich jsme realizovali během natáčení přímo před kamerou. S jejích přípravou nám více než rok pomáhala veličina českého trikového filmu, Boris Masník. Kameramanem byl Martin Žižan, který mimochodem stál i za kamerou letošního soutěžního snímku *Čára*. Marta Kuchynková, která se mnou studovala na FAMU, mi jako tolikrát předtím pomohla a ujala se produkce a posléze se k nám přidal i Milan Kuchynka ze společnosti Negativ.

Kde jste sehnala herce?

Ovíněnou tanečnici ztvárnila Johanka Schmidtmajerová, jejího zachránce pak okouzluje Joel Brady, který účinkoval například v seriálu *Impérium – Mafie v Atlantic City*, v *Mužích v černém 3* a točil se Stevenem Spielbergem a dalšími velkými režiséry. S Joelem se známe deset let, objevil se ve všech mých krátkých filmech, které jsem v USA natočila, a doufám, že ho získám i pro svůj celovečerní film.

Točili jste dlouho?

Třinácti natáčecím dnům předcházela léta příprav. Nejvíce času jsme strávili nad komplikovanými vizuálními efekty. Točili jsme na pětáctimilimetrový film, přes-

něji na dávno expirované zbytky, takzvané *short endy*. Sbírali jsme je rok v USA i v Česku a měli štěstí, že v Praze zůstalo velké množství nevytočené nebo zbytkové filmové suroviny po natáčení thrilleru *Dítě číslo 44*, který v České republice produkoval Ridley Scott. Takže jsme je za velmi nízkou cenu odkoupili. Vše vlastně odstartovalo v roce 2010, kdy jsme se přihlásili do soutěže, kterou každoročně vyhlašuje Sloan Foundation, nadace podporující filmaře, kteří do svého snímku zakomponují element vědy. Napsali jsme příběh, přihlásili se s ním a vyhráli 25 tisíc dolarů, což je na krátký film opravdu hodně. Snímek podpořil Státní fond kinematografie a také režisér Spike Lee, můj pedagog z NYU, na tento film finančně přispěl. ■

Svůj krátký film *Kdo je kdo v mykologii* režisérka Marie Dvořáková (na snímku s vlastnoručně vyrobenou encyklopedií, která v příběhu hraje zásadní roli) dnes večer na čtvrté – poslední – festivalové projekci osobně uvede.

Foto: Petr Homík

**AKCE
INDUSTRY**

Filmoví profesionálové by dnes neměli chybět na dvou akcích v prostorách Industry Poolu v Thermalu. V obou případech půjde o setkání s hosty z **TorinoFilmLab (TFL)**, což je celoroční mezinárodní inkubátor se sídlem v italském Turíně. Soustředí se zejména na celovečerní filmy a televizní seriály; podporuje je formou školicích programů a aktivit zaměřených na vývoj, financování a distribuci. Během deseti let tato inovátorská instituce podpořila nově vznikající talenty z celého světa a její rozmanitý program pomohl na svět více než sedmdesáti filmům, z nichž mnohé byly uvedeny na nejprestižnějších filmových festivalech. Aktivita turínského inkubátoru se dotýká tvorby od vývoje scénáře přes odborné vedení produkce až k představení projektu samotnému divákovi. První dopolední setkání začíná v 10.00 a bude probíhat formou několika kulatých stolů, v nichž team TFL spolu s jeho absolventy představuje všechny své aktivity.

Během druhé akce se pak od 16.00 instruktoři z TorinoFilmLab zaměří na současný stav filmového průmyslu. Jaký má kvalitní dialog vliv na postavy a zápletku? A může dopomoci k vytvoření vztahů? Co je VR revoluce a jak k ní přistoupit? To jsou jen některá z mnoha témat, kterým bude setkání věnováno. ■

BARRANDOV STUDIO

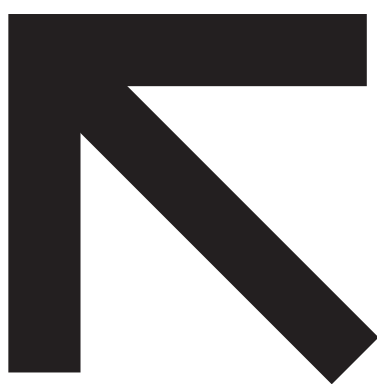
partner of Artisans
in Focus Variety Panel @KVIFF

partner of Industry Pool @KVIFF

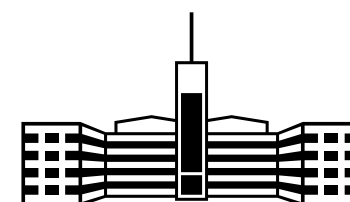
partner of Works in Progress @KVIFF

coproducer of *Křižáček* (Little Crusader)
in Official Selection – Competition @KVIFF

coproducer of *Bába z ledu* (Ice Mother),
trilogy Zahradnictví (Garden Store),
Křižáček (Little Crusader), *Po strništi bos*
(Barefoot on Stalks) in cinemas during 2017

BARRANDOV.COM

BARRANDOV STUDIO

TŘI Z FAMU: LOVCI OBYČEJNOSTI

Rodinná oslava, observace života v Praze a proměna spořádaného otce. Zítra od 22.30 se v Divadle Husovka budou společně promítat tři ambiciózní snímky, které vzešly od [bývalých] studentů FAMU. Režiséři **JOHANA ŠVARCOVÁ**, **VÁCLAV HRZINA** a **JIRÍ VOLEK** jsou novými nadějami českého filmu.

Jan Škoda

Kdyby ten název nebyl už zabraný režisérem Olmem Omerzuem, mohl by se absolventský film **Johany Švarcové** klidně jmenovat *Rodinný film*. K práci na dramatu **Černý dort** totiž přizvala matku, sestru i partnera, a snímek se navíc věnuje právě vztahům v rodině. Hlavní hrdinka Hanka (Ester Geislerová) se na rodinné oslavě

snaží otevřít tajemství, kvůli slovní vátě a naučeným konverzačním frázím se jí to ne úplně daří. Navíc i ona sama se chová podobně nevhodně jako její rodiče.

Vzpomínky složené z fotek

„Chtěla jsem ukázat, že určité vzorce chování se přejímají,“ říká čtyřiatřicetiletá režisérka Johana Švarcová. „Mám pocit, že ve věku kolem třiceti let přichází další vlna

zpracovávání svojí rodiny. Představujete si sami sebe, že vytváříte rodinu, a velmi jasně si uvědomujete, co tam nechcete. Ale ty věci jsou tak zažrané, že se z nich nelze vymanit,“ říká Švarcová s tím, že role Hanky byla psaná Ester Geislerové na tělo. „Ester je hrozně hodná a milá a mám pocit, že v sobě svádí boj o to, jak moc být milá, ale zároveň se nenechat zahnat do kouta. Díky filmu jsme se velmi spřátelili.“

Ve filmu jsou také vidět rodinné fotografie z archivu Geislerových i scenáristky Kristiny Májové, i ty jsou pro příběh důležité. „Věděla jsem, že chci absolventský film udělat také o fotografiích jako zázna-

mech vzpomínky. Po nějakém čase se totiž stane, že si události pamatujeme jen podle fotky, tedy totálně zkresleně. Selektujeme minulost podle toho, jakou věc zařadíme, nebo nezařadíme do alba. To mě bavilo,“ vysvětluje Švarcová.

Vábení chuligánů

Švarcová točila **Černý dort** osm dní v domku rodičů scenářky Barbory Zelníčkové, ve filmu jí hraje třeba Tatjana Medvecká nebo Václav Neužil. „Václav byl skvělý, procpal si tam svoje dialogy a užíval si to. Předtím natáčel s **Jiřím Volkem 3. poločas** – a to bylo prý tvrdé a stálo ho to spoustu sil,“ říká Švarcová. Právě půlhodinové drama **3. poločas** se promítá společně s **Černým dortem**. Neužil v něm hraje třicátníka Máru, který má dvě děti a ženu, ale i švagra, který chodí ven s místní partičkou hooligans. Mára nezodpovědného mladíka tahá z průšvihů, jeho svět ho ale postupně začne přitahovat. **3. poločas** režiséra Jiřího Volka zvítězil v soutěži České televize Akcelérátor, v jejímž rámci jsou vybírány nejambicióznější scénáře z českých filmových škol pro budoucí koprodukci.

Klakovat se Prahou

Posledním snímkem ve výběru je absolventský film **Jak blízko tomu jsem Václava Hrziny**. V něm se mladík protlouká metropolí a zažívá různé epizodky jak v práci, tak s přáteli. „Ta obyčejnost a prostota mi umožnily spojit se s kinematografickými vyjadřovacími schopnostmi,“ sděluje režisér. **Jak blízko tomu jsem** se točilo před dvěma lety, pak se dlouho stříhalo i zvučilo a film se dokončil až před čtyřmi týdny. „S lidmi se musíte scházet a všechno dlouho trvá, ten čas ale pomáhal k nalezení tvaru filmu. Měl rytmus ve scénáři, upravil se v montáži,“ říká. **Jak blízko tomu jsem** se točilo hlavně na pražských Vinohradech kolem Francouzské ulice. ■

Johana Švarcová a Václav Hrzina uvedli předevčírem v Kině Čas projekce svých filmů **Černý dort** a **Jak blízko tomu jsem**. **Černý dort** vyhrál i festival Famufest.

**PŘIDANÉ
PROJEKCE**

**Jmenuji se
Heath Ledger**

čtvrtek 6. 7.
Velký sál, 11.30

Pěkně blbě

pátek 7. 7.
Velký sál, 19.00

Sedm

pátek 7. 7.
Letní kino, 22.30

Kancelář Blaník

Zeman, Trump
and Company I. + II.

pátek 7. 7.
velkoplošná obrazovka
před hotelem Thermal,
23.30

Dívka na koštěti

sobota 8. 7.
Letní kino, 22.30

Pomáhej pohybem

Díky **mobilní aplikaci EPP** od Nadace ČEZ a Skupiny ČEZ, generálního partnera MFF Karlovy Vary, se každý kilometr počítá.

Každý, kdo má Festival Pass, si může zdarma půjčit kolo u Thermalu, Puppů, na Divadelním náměstí nebo ve stanovém městečku. Ujetá vzdálenost znamená body, které Nadace ČEZ následně promění na finanční podporu regionální neziskové organizace. Tak šlápněte do pedálů.

Aplikaci EPP si můžete zdarma stáhnout i do svého telefonu.

pomahejpohybem.cz

NADACE ČEZ

SKUPINA ČEZ

DEN S FESTIVALOVÝMI PARTNERY

MALL.CZ PARK

MALL.CZ PARK svým návštěvníkům nabízí relaxační místo přímo v centru festivalu – ve Smetanových sadech. K dispozici je pohodlné posezení v parku a na terase s volně přístupnou wifi a navštívit můžete také stánky s občerstvením – hamburgery s masem i bez pro vás připraví známý Tommy's food truck a osvěžující nápoje profesionálně z Bugsy's Baru.

Připravena je pro vás půjčovna vybavení, jako jsou lehátka, deky, ale i pétanque, kriket, knihy či deštníky, půjčí vám i powerbanku.

Kromě toho si na místě můžete vyzkoušet mnohé technologické vychytávky a přichystaný pro vás bude například i Neobyčejný fotostánek s profesionálními zrcadlovkami, kde se můžete nechat zveřejnit před fotosténou a vy-

tištěnou vzpomínku si odnést s sebou. Zítra od 14.30 a 17.00 se můžete těšit na Školu vaření s Jiřím Hilgarem a ve 13.00 dorazí Jakub Stáček alias Lavi z populárního seriálu Vyšehrad, proti němuž si budete moci na místě zahrát na herní konzoli hru FIFA 2017! Od 18.00 vám pak v parku zahrají DJs. Otevřeno denně od 11.00 do 22.00; kids friendly. Více na <https://festival.mall.cz>.

PIVO VE FILMU

Navštivte projekci krátkých filmů natočených na motivy piva s degustací zdarma a komentovanou projekcí, a to každý večer od 21.00 v hlavním stanu Pivovarů Lobkowicz. Promítání bude předcházet výklad sládky a od 18.00 vás zde čeká také Škola čepování.

Večer od 21.00 se budou v hlavním stanu Lobkowicz promítat filmy natočené na festivalu za posledních 24 hodin, a to vždy na motivy jednoho z piv z nabídky Pivovarů Lobkowicz. Režie se ujal Jan Chramosta, který u tohoto projektu, na dotaz deníku, vydvihuje především jeho žánrovou pestrost.

Po čtyřech projekcích, které již proběhly, se dnes můžete těšit na film Na první pohled, letní romanci na motivy pšeničného piva, zítra pak na poslední snímek série, Svět podle ležáka, vyzrálý dokument inspirovaný ležákem. V poslední den festivalu, v sobotu, tvůrci snímky spojí v jeden, a vy tak budete mít možnost zhlédnout i ty, které vám případně unikly.

Kromě těchto projekcí můžete navštívit pravidelné Školy čepování, vždy od 18.00, kde se dozvíte, jak se pivo správně čepuje, jaké jsou vlastně styly čepování, a sládky vám vypráví i často rozšířené mýty. Vstup je zdarma, více na www.lobkowicz-premium.cz.

POMÁHÁME POHYBEM

Každou jízdu na bicyklech Specialized z festivalových půjčoven nebo na Oranžovém kole ČEZ v ČEZ ENERGY ZÓNĚ u hotelu Thermal pomáháte pohybem – s každým navjetým kilometrem na MFF KV Nadace ČEZ finančně podpoříte Denní centrum Žirafa.

V době uzávěrky vámi najatá částka přesáhla 118 000 Kč. Pomáhat pohybem můžete i díky aplikaci EPP, a podpořit tak aktuální projekty. Více na www.pomahajepohybem.cz.

CHYSTÁ SE PRO VÁS

FESTIVAL V MEANDRU

Karlovarský kraj vás zve na dnešní Roztančený festival v meandru Ohře od 15.00 do 21.00. Čeká vás bohatý program s tanečníky Janem Onderem a Veronikou Lálovou, moderátorem a hercem Petrem Vackem a dalšími hosty. Děti si budou moci zazpívat se skupinou Pískomil se vrací, zkusit airbrush tetování nebo si půjčit segway a skákací boty. Vstup je volný.

BENZINA STOP CAFE

Odpočínout si v přestávce mezi filmy a dalšími zážitky na MFF KV můžete i ve stánku Benzina Stop Cafe, který se nachází hned na začátku Smetanových sadů, tedy v samotném centru festivalového dění. Ve Stop Cafe si můžete dát hotdogy různých velikostí nebo třeba fair trade kávu. Navštívit jej můžete denně od 10.00 do 22.00.

ZAŽILI JSTE

HRŮZA NA FESTIVALU

O nezapomenutelný zážitek se na včerejším festivalovém večeru města Karlovy Vary v Letním kině postaral zpěvák Michal Hruža a Kapela Hruzy za doprovodu Karlovarského symfonického orchestru pod vedením dirigenta Martina Hyblera. Diváci si poslechli jejich známé hity i písně z nového alba Sám se sebou, které vyšlo v květnu letošního roku. Skladby byly speciálně upraveny pro kapelu a symfonický orchestr, partituru pro společný koncert se symfonickým tělesem vytvořil člen Kapely Hruzy Karel Heřman. Součástí představení byl

i dětský sbor Coro Piccolo. Coby předskokani vystoupili jazzová M.K. Collective se zpěnkou Petrou Brabencovou. Michal Hruža složil hudbu k několika filmům, například ke snímku Lidice či Martin a Venuše.

V následujících dnech můžete v Karlových Varech navštívit například výstavu připravenou ve spolupráci

s Barrandov Studiem Slavní návštěvníci Karlových Varů, konanou v Zámecké věži. K vidění jsou Karol IV., Marie Terézie, Josef II., císařovna Sisi, Johann Wolfgang Goethe, Ludwig van Beethoven i další. Výstava je přístupná denně kromě pondělí od 10 do 16 hodin. Více o městě Karlovy Vary a dalších událostech na stránce www.karlovyvary.cz.

KINO BEZ BARIÉR

Již 17. sezonu funguje na festivalu projekt Kino bez bariér, který je podporovaný společností innogy. K tomuto projektu jste včera mohli navštívit koncert kapely Z HECU nebo vyzkoušet jízdu na invalidním vozíku na překážkové dráze. Trať si projelo i několik známých osobností, například režisér Jiří Strach nebo herec Petr Čtvrtníček. Událost moderoval Petr Vacek.

VARY VE VAŠEM KINĚ

TŘI FILMY
VEZOU FESTIVAL
DO VAŠEHO MĚSTA
OD 10. 7. 2017

PĚKNĚ BLBĚ

AXOLOTL OVERKILL

DVOJITÝ MILENEC

PHOTO © VACLAV JIRASEK DESIGN © STUDIO NAJBENT 2017

Od 1. října 2011, kdy poprvé prošel coby nový generální ředitel České televize vrátnicí na Kavčích horách, se v naší veřejnoprávní televizi změnilo ledacos, od loga po počet kanálů. Česká televize se vyloupila z izolace a přilákala k sobě nové tvůrce, odborníky i diváky. „Těch posledních šest let byl dost dobrodružný film, s občasnými prvky komedie i dramatu,“ říká v rozhovoru pro Festivalový deník Petr Dvořák, který má nyní šanci stát se nejdéle sloužícím ředitelem ČT. Jeho druhý mandát končí v roce 2023.

Řekněme, že mám skvělý nápad na nový televizní pořad. Mám šanci dostat ho do České televize?

Pokud je opravdu skvělý, máte opravdu velkou šanci, že o něj budeme stát.

Vážně? Přestože nejsem váš zaměstnanec nebo spřátelený autor?

Samozřejmě. Většina námětů na nové pořady, od televizních filmů až po vzdělávací magazíny na Dětku, pochází od nezávislých autorů. Je to konečně jeden z úkolů ČT, podporovat nezávislou tvorbu. Nepředstavujte si, že by na Kavčích horách seděla parta lidí, kteří mají monopol na všechny nové televizní pořady. Je to naopak. Jenže skutečně dobrých námětů není tolik, že bychom je mohli přehazovat vidlemi.

Mám to tedy naopak vnímat tak, že námětů má ČT málo?

Ne, to zase ne. Ročně dostan

KNIHA, ZE KTERÉ CHCI FILM

ZEPTALI JSME SE DEVÍTI ČESKÝCH REŽISÉRŮ,
JAKOU KNIHU TOUŽÍ ZFILMOVAT: **TEREZA NVOTOVÁ**

JAKO BYCH TO BYLA JÁ

Tereza Nvotová už po *Špině* vyhlíží nový projekt. Bude jím adaptace memoárů Žo Langerové *Žila jsem s oddaným komunistou*?

Celovečerní hraný debut *Špína* o znásilněné sedmnáctileté dívce měl letos v lednu světovou premiéru na festivalu v Rotterdamu, v dubnu byl s úspěchem uveden do českých kin a dnes ho od 14.00 v Kinosálu B naposledy uvidíte ve Varech. Jeho autorka, režisérka, herečka a dokumentaristka Tereza Nvotová, právě před pár dní dostala nabídku na další projekt – zfilmování memoárů Žo Langerové *Žila jsem s oddaným komunistou*, jež před pár týdny vydalo nakladatelství Prostor.

Tereza Nvotová

Před dvěma týdny mě oslovili američtí producenti, zda si nechci přečíst knihu, kterou by rádi natočili. Je to biografie maďarské Židovky, která se ještě před druhou světovou válkou zamiluje do Slováka, nadšeného komunisty, Žida. Na pár let prchají do Spojených států, aby se pak po válce mohli vrátit a založit „nový, spravedlivý svět“. Tento svět se však záhy obrátí proti nim. Manžela zatknou, mučí a odsoudí. Ona zůstává sama, šikanovaná systémem, kterému pomáhala k rozkvětu, dokud v roce 1968 neutěče na Západ.

Musím říct, že mě nikdy nenapadlo zabírat se tématy procesů

z padesátých let, víry v komunismus či židovství. Už jenom proto, že moje generace je od toho času hodně vzdálená a filmů o tom už bylo natočeno hodně. Jenže tahle kniha mě ohromila. Žo Langerová totiž píše z perspektivy současné ženy uvyklé svobodě, která se ocitne v šíleném dystopickém světě. Umožňuje jí to až mimozemský nadhled.

Padesátá léta, to pro mě vždycky byla Milada Horáková – a tím to haslo. Tenhle příběh však skýtá dramaticky mnohem zajímavější obrat – není to jen krvežíznivý systém versus jednotlivce-oběť, jde o intimní zápas o vlastní integritu. Není to drama o velkém

procesu, i když se tam jeden taky odehraje, ale o procesu vnitřním a hlavně vztahovém.

Většina filmů, které zpracovávají válku či dobu socialismu, mluví o hrozbách, o zlu v nás, o historických chybách. Účel je nás varovat, aby se už nic podobně strašného neopakovalo. Je to tak správně a mám pocit, že to potřebujeme čím dál víc.

Mám však taky pocit, že to mou generaci moc nezajímá. Chceme se spíš dívat na svět, jaký známe teď, nebo na ten fantastický, který nikdy neexistoval. Chceme se vžít do postav, jimiž bychom mohli být v alternativní realitě. Žo Langerová takovou postavou je. Při četbě její knihy jsem měla pocit, že jsem to já, komu se to všechno děje. Že jsem to já, kdo se kouká na ten nesmysl kolem. Že jsem to já, kdo ztrácí víru ve vyšší dobro, v manžela a v systém a nahrazuje to racionálním úsudkem a péčí o nejbližší. Jsem si jistá, že má smysl knihu *Žila jsem s oddaným komunistou* adaptovat. Jak, kdy, kde a kdo, to se ještě uvidí. ■

Z ARCHIVU: TAKOVÍ JSME BYLI

ARCHIVNÍ FESTIVALOVÉ MOMENTKY Z LET 2005–2016 OBJEKTIVEM
MICHALA ČÍŽKA

VÉČKA ZA SVĚTOVÝ MÍR

Šimon Šafránek

Americká herečka Sharon Stone přijela na karlovarský festival v roce 2005, aby uvedla romantickou komedii Jima Jarmusche *Zlomené květiny*. Při té příležitosti také převzala Křišťálový glóbus za mimořádný umělecký přínos světové kinematografii. Hvězda filmů *Casino* a *Základní instinkt* rozdávala úsměvy – načež se rozbrečela.

Během úvodu ke *Zlomeným květinám* se krásná herečka, která se na festivalu velmi bránila pozornosti novinářů, k překvapení publika pustila do ohnivého projevu. Procítěnými gesty provázela slova o vděku: „Žiji mimořádný život. Život, který se začal v malém městečku kdesi v neznámé a na jehož počátku si stěžuje někdo dokázal představit, že by skončil tady, tak daleko na tak neuvěřitelně krásném místě s vámi, jež považuji za odvážné lidi, kteří jsou mi inspirací.“ pronesla k tisícovce tvářů, z nichž většinu viděla poprvé. A naposled. Pak se pustila do chvály míru; světového i toho každodenního: „Mír je, když vrátíme vozík v samoobslu-

Sharon Stone si užívá pozornost fotografů i kameramanů, kterých se před svým památným proslovem stranila.

ze na své místo, a mír je, když umožníme jinému řidiči, aby nás předjel.“ Projev zakončila dvěma prsty zdviženými do „viktorky“ a vzpomínkou na prezidenta Havla: „Jako jediný za posledních třicet let mě pohnul k slzám,“ tvrdila podle vzpomínky šéfa Industry Huga Rosáka. Coby tehdejší koordinátor sekce, která se stará o hvězdy festivalu, trávil čas v zá-

kulisí a dohlížel na to, že se o Sharon Stone starají všichni ostatní. „Jednou naše hostesky seděly v Puppě na chodbě na zemi a tak hezky, rozvalené, si tam odpočívaly. Tak jsem jim šel vynadat, protože to se přece nesluší. Schytala to tehdy hlavně Sharon – nějak jsem si jí mezi nimi nevšímal. Doufám, že od té doby si v hotelech na zem nesedá.“ ■

TOČÍME PIVO

7 FILMŮ INSPIROVANÝCH
PIVEM ZA 7 DNÍ

Hlavní partner 52. MFF KV

UMĚT ŽÍT

Member of CEFC China Group

中国华信
CEFC CHINA

PETER BEBJAK A MICHAL BLAŠKO – UČITEL A JEHO STUDENT, REŽISÉR A JEHO ASISTENT

NA VÝCHODĚ JE TO JINÝ SVĚT

PETER BEBJAK natočil mafiánské drama *Čára*, které je tu v hlavní soutěži. MICHAL BLAŠKO do Varů přivezl krátký film o dvou Ukrajincích utíkajících do Německa *Atlantida, 2003*, jenž se promítá v sekci První podání. Oba snímky se odehrávají před vstupem Slovenska do Schengenu na hranici s Ukrajinou. A společného toho mají dost i oba slovenští režiséři.

Zbyněk Vlasák

Odkud se znáte?

Peter: Z přijímacích zkoušek na vysokou, Michal se hlásil a my ho vzali. A jde mu to výborně, patří k nejlepším studentům, jaké máme, jaké jsme měli a jaké kdy budeme mít, ha ha.

Michale, co vidíte coby student bratislavské VŠMU jako největší problém filmového školství na Slovensku?

Peter: To se ho nemůžete ptát takhle přede mnou!

Michal: Největší problém? Teď s *Atlantidou* pocítujeme na vlastní kůži, že neexistuje strategie distribuce krátkých filmů. Je málo platforem, kde můžeme *Atlantidu* ukázat. I to, že jsme tady na festivalu, je v podstatě náhoda. Na Slovensku nemáme kulturu krátkometrážních snímků, nehrají se v kinech jako předfilmy, kromě našeho studentského festivalu se nikde nepromítají. Jejich život končí ve škole na klauzurách. Což je strašná škoda.

Co s tím?

Peter: Se situací musí něco dělat vedení školy a hlavně Slovenský filmový ústav. Z pozice pedagoga ji bohužel neovlivním. Můžu se jenom snažit potřeby studentů více naslouchat, radit, ale na tyhle koncepční věci nedosáhnou.

Co říkáte na film toho druhého?

Michal: Ony jsou oba naše snímky vlastně propojené. Já jsem totiž Petero-

vi dělal na *Čáře* asistenta režie. Jde o film z jednoho z nejzajímavějších období v historii Slovenska, těsně před vstupem do schengenského prostoru. Čímž trochu chválím i svou *Atlantidu*, která se odehrává ve skoro stejnou dobu. Na *Čáře* se mi navíc líbí, jak k tomu tématu Peter přistoupil – že jde na jedné straně o žánrový film, ale zároveň se nevzdává uměleckých ambicí.

Peter: Michal zas dokáže i velká témata dostat do intimních situací. Nazíráme je tak přirozeně přímo skrze postavy. Má cit pro obrazové vidění, záběrování. A v *Atlantidě* to ideálně skloubil.

Oba filmy kromě doby spojuje i prostor slovensko-ukrajinského pohraničí. V čem pro vás bylo obojí zajímavé?

Peter: Ukrajinská strana je hodně jiná než slovenská: stavby, byty, interiéry, oblečení. Barevná koncepce *Čáry* je postavena právě na tom, co jsme na Ukrajině našli při obhlídkách. Jinak Schengen – to, že se z obyčejné hranice stala hranice Evropské unie – toho zase tak moc nezměnil. Mně se líbí, že si tam lidé podobně jako postavy v našem filmu vždycky najdou nový způsob, jak věci obejít. Nové způsoby, jak přes hranici propašovat zboží nebo migranty. Jediné, co se proměnilo, je, že se slovenská strana vyliďňuje. Hlavně mladí utíkají pryč.

Michal: Souhlasím s Peterem, že čím dál na východ, tím odlišnější svět.

Peter: Bavilo nás být pozorovateli, ale žít bychom tam nechtěli.

Peter Bebjak (vpravo) má pro svého studenta z bratislavské VŠMU Michala Blaška jen slova chvály.

Michale, vy jste Petera sledoval i při natáčení. Jak se na place projevuje?

Michal: Šlo o můj úplně první kontakt s profesionálním štábem a byla to skvělá škola. Na studentských filmech jsem byl zvyklý dělat všechno najednou – od režiséra po grip. A u *Čáry* jsem najednou viděl, jak se každý na place na-

plno věnuje své konkrétní profesi. Zaujala mě i Peterova komunikace s herci. Baví se s nimi co nejpřirozeněji, neodmítá jejich návrhy, snaží se s nimi diskutovat.

Takže na ně nekřičí?

Michal: Kdepak, hlas zvyšoval jen na nás ostatní. ■

ČÁRA

6. 7. 11.30 Kino Drahomíra

ATLANTIDA, 2003

8. 7. 19.30 Lázně III

VARY° ZÁŘÍ

SHINING VARY°

1.-2. 9. 2017

Tajemnou atmosféru Genia loci lázeňského města můžete prožít během Festivalu světla – jedná se o jedinečnou koncepci festivalu kombinujícího nejzajímavější současné technologie s neopakovatelnou architekturou lázeňského města. Fascinující mix, který diváky musí zaručeně bavit a zaujmout.

A unique concept of the festival combining the most interesting present technologies with the unique architecture of Karlovy Vary. A fascinating mixture which visitors will definitely find amusing and interesting.

varyzari.karlovyvary.cz

Karlovy VARY°

Czech That Film – filmový festival, který již od roku 2012 prezentuje české filmy v 20 největších městech USA a Kanady

CZECH THAT FILM

2017

Los Angeles (CA), San Francisco (CA), Salt Lake City (UT), Austin (TX), Washington (DC), Denver (CO), Dallas (TX), Atlanta (GA), Phoenix (AZ), Toronto (Canada), New York City (NY), Little Rock (AR), Portland (OR), Ottawa (Canada), Seattle (WA), Chicago (IL), Minneapolis (MN)

LUCERNA FILM
PRAGUE EST 1912

Ministry of Culture of the Czech Republic

Prague
Studios

Prague
Studios

Prague
Studios

LASVIT SVU

REPORTÁŽ

MOŽNOST PŮJČIT SI KOLO DÁVÁ FESTIVALU NOVÝ ROZMĚR

ČERT? NE. BEJK VE VELBLOUDÍ KŮŽI

Loni rozdával před Thermalem bagety a proháněl se ulicemi města v obleku TurboLEVOmana – narážka na postavu superhrdiny Turbomana z komedie *Rolnický, kam se podíváš* s Arnoldem Schwarzeneggerem v hlavní roli je očividná. Letos každý den obléká hnědý chlupatý oblek, nasazuje helmu s rohy a jezdí podél říčky Teplé na bicyklu, který má vepředu výherní kolo štěstí. Teodor Kováč, freestyleový jezdec na kole a jinak student oboru matematická informatika na Fakultě jaderné a fyzikálně inženýrské ČVUT, je letos MataVADorem.

Věděli jste, že MataVADOr Teodor Kováč je ve skutečnosti freestyle závodník a student jaderné fyziky?

Jakub Švejkovský

„Hodně lidí si myslí, že jsem čert. Ale já jsem býk,“ vysvětluje Teodor Kováč, který je ve Varech jako ambasador cyklistické značky Specialized podruhé. S účastníky se fotí anebo jim točí výherním kolem štěstí, které má vepředu. „Když už se točí, něco dostanou,“ dodává Teodor, který v domovské Praze kromě koníčku a studia stihá ještě jednou týdně docházet na práci do Akademie věd. Ve dvou výherních vácích vozí po kolonádě kosmetiku, různé poukazy, vybavení na kolo anebo pastu, jíž si čistí zuby i James Bond či Woody Allen.

Velbloudovo salto na elektrokole

Teodora nelze v býčím kostýmu MataVADOr – VADO je typ elektrokola, které na festivalu propaguje – přehlédnout. Ve dnech, kdy se teploty blíží třicítce, jeho převlek není právě nejvzdušnějším oblečením. „Já jsem si vytvořil vlastní klima pod těma chlupama, takže mi v tom ani není vedro. Jsem takový velbloud,“ dopomáhá si Teodor přirovnáním k rodu sudokopytníků.

Po chvíli stočím krátký rozhovor na jeho výrazně červené elektrokolo. Zajímá mě, zda by na něm dokázal triky, kterými normálně baví obecenstvo. „Kolo je s baterkou těžké,“ přemýšlí chvíli nahlas Teodor. „Už jsem ovšem dělal salto na hodně kolech, co na to nejsou dělaná. Kdybych na to měl velký rozjezd, salto bych na tom ve finále dal.“

Chceme Drahomíru a Masaryka

Celý cyklistický svět řeší dva dny starý souboj z cílového spurtu Tour de France mezi Slovákem Peterem Saganem a Britem Markem Cavendishem. Slovenský jezdec byl po údajném zavinění kolize vyřazen z nejslavnějšího závodu světa, britský závodník musel po drsném pádu kvůli zlomené lopatce odstoupit. Tato událost ovšem od jízdy na kole v žádném případě nemůže odradit festivalové publikum; na bicyklu jezdí po lázeňském městě pravidelně až tisíc lidí denně.

Jízdu na vypůjčeném kole si vyzkoušel i náš redaktor.

To díky Teodorem propagované společnosti Specialized, která ve Varech půjčuje lidem kola zadarmo. Účastníkům k zapůjčení stačí Festival Pass a občanka. Jedná se o sedmdesát bicyklů na čtyřech stanovíštích ve městě – u hotelů Thermal a Pupp, ve stanovém městečku a na Divadelním náměstí. Nejvíce lidí si letos kolo půjčilo 4. července, konkrétně 1043; absolutní rekord je pak z roku 2014, kdy se na půjčeném kole svezlo 1096 lidí.

„Kola festivalu dávají nový rozměr,“ říká divačka Klára a její přítel Aleš přitakává: „Projíždět se po kolonádě je krásná!“ Dvojice právě od stanovíště u Thermalu vyráží na výlet do přírody, k památce Tři kříže. „Když zbývá deset minut do začátku filmu, už není problém se na něj dostat. Když naopak není promítání, můžeme vyjet do kopců. Kola Vary ožívají,“ říká Klára a dodává: „Ocenili bychom ještě stanovíště u kina Drahomíra.“

Stanoviště v nejzápadněji položeném festivalovém kině je v plánu pro příští ročník, jak potvrzuje šéf půjčovny Marek Cvach: „Bereme ohled na zpětnou vazbu od zákazníků. Stánek u Drahomíry je v dlouhodobějším horizontu.“ Mezitím student Marek u Thermalu nasedá na kolo a míří k Pupp: „Ocenil bych ještě stanovíště u Lázní III a zastávka u sochy Masaryka by byla taky super!“

místo, kde jsou
FILMY
DOMA

Soutěž Filmových Fanoušků

Podle obrázků poznejte koprodukční filmy České televize, nejpozději 7.7. do 14:00 přijďte za námi do Domu ČT na Divadelním náměstí, vyplňte správné odpovědi na soutěžní lístek a můžete se stát šťastným výhercem.
Hlavní výhra: kamera Lamax action X7
 Seznam šťastných výherců vyhlásíme 7.7. v 16:00 v Domě ČT, ceny bude možné si vyzvednout ihned po vyhlášení.

Česká televize
 Hlavní mediální partner 52. MFF Karlovy Vary

www.ceskatelevize.cz/vary

Rozesmělá delegace k rumunskému soutěžnímu filmu *Breaking News* o zklamaném televizním reportérovi a dceři jeho zesnulého kameramana. Režisérka filmu Iulia Rugină čtvrtá zprava

Dětský herec Matouš John jako křižáček (Jeník), Karel Roden jako rytíř Bořek a režisér Václav Kadrnka na červeném koberci českého soutěžního filmu: *Křižáček* měl včera ve Varech světovou premiéru.

Herec Petr Čtvrtníček si včera v rámci odpoledne Kina bez bariér vyzkoušel, jaké to je, pohybovat se na vozíku v centru Karlových Varů.

I když hlavní cenu, Křišťálový glóbus, v ruce držet nebudou, aspirují slečny divačky při focení kviffička na vítězky nejzářivějšího úsměvu na festivalu.

HUSTÝ MÍSTÁ 7

DIVADELNÍ DRAMATA

V našem seriálu už jsme psali o živelních pohromách i ranách, které lázeňskému městu způsobil člověk. Dnešní hustomísto sice nepotkala žádná zásadní tragédie, ale dramatičnost má jaksí ve své podstatě, a nadto krátce posloužilo jako jeviště i jednomu z největších hrůzovládců 20. století.

Becherovo divadlo s trojúhelníkovým průčelím na fotografii před rokem 1884

Pavla Horáková

Dá rozum, že lázně, kam se na kúry sjížděla evropská elita, potřebovaly kulturní stánek. Už v roce 1717 si polský král August II. Silný přivezl členy francouzské opery, aby ho zabavovali při jeho pobytu. Tehdy zde vzniklo první provizorní dřevěné divadlo. V roce 1786 se zámožný karlovarský lékař David Becher začal zasazovat o novou divadelní budovu. Následující rok město zakoupilo po-

zemek na místě, kde divadlo stojí dodnes. Becher městu bezúročně půjčil velkou částku, která pocházela z výnosů z prodeje vířdelní soli.

První kamenné divadlo bylo otevřeno v roce 1788 Mozartovou *Figarovou svatbou*. Scéna s pěti sty místy však brzy přestala stačit. V roce 1850 sice budova prošla rekonstrukcí, ale roku 1884 byla uzavřena a následně stržena, protože nevyhovovala bezpečnostním požadavkům. Tou dobou už městská rada dávno plánovala no-

Se speciálním snímkem s nádražní tematikou se nám dnes přišel pochlubit filmový fanoušek Albert, který je na festivalu už podeváté a nejvíc se těší na projekci filmu *Baby Driver*.

vé divadlo a skupovala domy v okolí Becherova divadla. Jak už to tak bývá, nastaly nejrůznější tahanice a průtahy. Plány musely být přepracovány mimo jiné kvůli požárním předpisům, které byly zpřísněny v důsledku požárů v několika divadlech v Rakousku. Projekt nakonec vypracoval vídeňský ateliér Fellner a Helmer. Samotná výstavba začala v říjnu 1884, měsíc po demolici starého divadla, a už v květnu 1886 se konalo velkolepé zahajovací představení v novém divadle s pseudorokokovou fasádou, revolučním elektrickým osvětlením a oponou od Gustava Klimta a jeho bratra Ernsta.

Divadlo však nehostilo jen umělce. Čtvrtého října 1938 si jeho balkon za svou tribunu zvolil Adolf Hitler při své cestě do připojených Sudet a řečnil odtud k davu shromážděnému na Divadelním náměstí. Od konce války divadlo prošlo řadou rekonstrukcí, naposledy v roce 1999. V červnu tohoto roku proběhlo jeho slavnostní znovutevření, kdy zazněla mimo jiné tradiční *Figarova svatba*.

První z vás, kdo nám do redakce v prvním patře Thermalu donese selfičko s Karlovarským městským divadlem, od nás dostane dva lístky na 6. 7. od 23.59 do Kina Čas na film *Temná píseň*. ■

DNES PŘIJÍŽDĚJÍ

Do Varů dnes dorazí režisérka **Trudie Styler** s filmem *Obludárium*, který se promítá v sekci Jiný pohled.

Režisér **Václav Vorlíček** přijíždí převzít Cenu prezidenta MFF KV za přínos české kinematografii. Při této příležitosti se bude promítat jeho film z roku 1966 *Kdo chce zabít Jessii?* a také *Divka na koštěti* z roku 1971. Dnes se dočkáme i zvláštního uvedení posledního dílu seriálu *Pěstírna*, jež přijíždí uvést herec **Leoš Noha**.

Trudie Styler

Václav Vorlíček

Leoš Noha

Miroslav Krob

Půlnoční film *Dvojité rande* zastupují režisér **Benjamin Barfoot**, producent **Matthew James Wilkinson** a scenárista a herec **Danny Morgan**.

Film Agnieszky Holland *Přes kosti mrtvých* promítaný v rámci sekce České filmy 2016–2017 reprezentuje režisér a herec **Miroslav Krob**. Herec **Pavel Liška** přiváží film *Zloději zelených koní*.

Festival v rámci sekce Návraty k pramenům vzdává poctu scenáristovi a režisérovi Jiřímu Brdečkovi a dnešním hostem bude i tvůrčova dcera, filmová kritička **Tereza Brdečková**. ■